

Abstrakt

Finsko se po druhé světové válce nestalo sovětským satelitem, ačkoliv k tomu mělo mnohé předpoklady – bylo poraženým státem a muselo plnit tvrdé podmínky příměří včetně územních ztrát a vysokých reparací ve prospěch Sovětského svazu.

Práce na komparativním základě přibližuje vnitropolitické kořeny, které vedly k jedinečnému mezinárodněpolitickému postavení Finska v rámci prvních let studené války. Hlavním úkolem je pomocí sekundárních i primárních zdrojů postihnout, jakou roli pro překvapující "finskou cestu" hrála osobnost premiéra a pozdějšího prezidenta Juho Kusti Paasikiviho. Z jakých názorových bodů vycházel? Byla jeho pozice srovnatelná s Edvardem Benešem v Československu? Podle závěrů práce se Paasikivi významně zasloužil o udržení finské demokracie.

Úloha, jakou měly v krizové první polovině osmačtyřicátého roku zprávy o komunistickém převratu v Československu, není opomenuta. Strach ze změny režimu prostupoval finskou společnost a dotvářel pozadí k jednání o Smlouvě o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Finskem a Sovětským svazem (*YYA-sopimus*). Její ratifikací byl položen právní základ finsko-sovětských vztahů na dalších čtyřicet let a tzv. „léta nebezpečí“, jak také nejisté období let 1944-1948 nazývá finská historiografie, se nachýlila ke konci